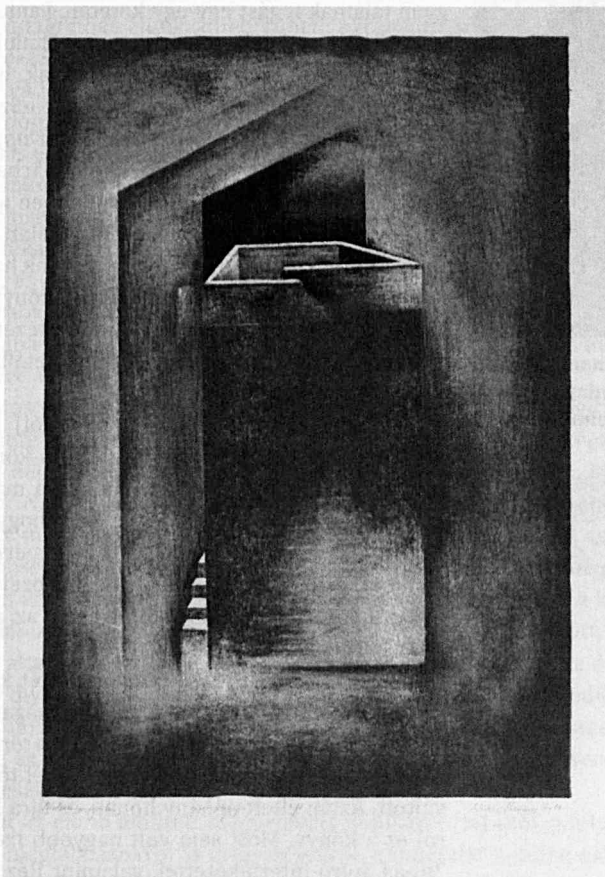

mes adoma, legenda, élmény mögé. Pedig az elbeszélőt, ahogy minden kisgyereket, kiskamaszt, kamaszt a leginkább ez foglalkoztatja, hogy semmitmondónak, semmilyennek tűnik-e a mikrofonba kiáltott név, a kiáltás, közlés *visszatérő* hangja (*Rötúr*). Hogy a céltalan ide-oda kerékpározás (*Megoldás*) a kívülálló szerint „mire jó”. Hogy számot kell-e adni, és vissza lehet-e térni oda, ami az elmúlással „merő képzelgés”-nek, „puszta fantáziá”-nak tűnik csupán.

Innen nézve, tehát, kézbe véve, átlapozva, végigfutva, nem regény a *Ki mondta, hogy jó volt*, de addig is, amíg megszületik az igazi, a kortárs kritika által hón áhított nagyforma, érdemes hozzá vissza-visszatérni. Meggyőződésem, hogy várakozásunk nem lesz hiábavaló.

Medence magasban II. litó, 2014. 36×25 cm